

РЕШЕНИЕ

№ 38881

гр. София, 08.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **7370** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Производството е образувано по жалба на Г. Р. В., ЕГН [ЕГН], от [населено място], местност „Полигона“, № / [жилищен адрес] чрез адв. К. Ч. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2626368/25.05.2026 г., издадена от А. М. К. – инспектор към 09 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.
В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна – издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят поддържа, на първо място, че заповедта не съдържа мотиви по см. на чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172 от ЗДвП, тъй като не е посочено коя от хипотезите по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП административният орган приема за осъществена. На второ място и по същество, поддържа, че към датата на извършената проверка – 25.05.2026 г. – не е бил изтекъл предвиденият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП двумесечен срок за пререгистрация на превозното средство, считано от посочената в акта и заповедта дата 15.04.2026 г., поради което не са били налице материалноправните предпоставки за служебно прекратяване на регистрацията, съответно за прилагане на процесната ПАМ. Твърди се и нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Иска се отмяна на заповедта и присъждане на направените по делото разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. По делото е постъпило

писмено становище по съществото на спора от адв.Ч., която поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорения административен акт и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът - А. М. К. – инспектор към 09 РУ – СДВР не се явява и не се представлява.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отнето СУМПС №[ЕИК].

Като фактическо основание за издаването на заповедта е посочен съставеният АУАН Серия GA № 5330054/25.05.2026 г. срещу Г. Р. В., в присъствието на свидетеля М. Р. В., съгласно който на 25.05.2026 г. около 19:09 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят управлявал личния си лек автомобил „Ф.“, модел „Т.“, с рег. [рег.номер на МПС] . При извършената проверка до МС „Л.“ се установило, че управляваното от него МПС е със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП – поради непрехвърляне на МПС в законоустановения срок – считано от 15.04.2026 г. Водачът бил сам в автомобила.

Посочено е, че с това жалбоподателят виновно е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. При съставянето на акта жалбоподателят не е направил възражения. Като доказателства по акта са изети СУМПС №[ЕИК], 2 бр. регистрационни табели с рег. [рег.номер на МПС] , СРМПС №[ЕИК], както и е снето сведение от жалбоподателя.

На 25.05.2026 г. процесната ЗППАМ е издадена от А. М. К. – инспектор към 09 РУ – СДВР, упълномощен със заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, и е връчена лично на жалбоподателя на същата дата, видно от разписката към заповедта.

От приложената справка „Картон на водача“ се установява, че СУМПС №[ЕИК] на жалбоподателя е със статус „отнето“, като отнемането е отразено на 25.05.2026 г. по Акт № GA5330054, а обжалваната ЗППАМ № GRAM-2626368/25.05.2026 г. е вписана със статус „обжалване на първа съдебна инстанция“.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на акта, чрез процесуален представител с надлежно учредена представителна власт, в законоустановения срок, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, макар и не по всички изложени в нея съображения.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: издаден ли е актът от компетентен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

С оглед приетите по делото заповед № 513з-3641/03.04.2025 г. на директора на СДВР, установяваща длъжностното положение на издателя на заповедта А. М. К. в сектор „Охранителна полиция“ към 09 РУ – СДВР, заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, оправомощаваща длъжностни лица от секторите „Охранителна полиция“ в Районните управления при СДВР да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, заповед № 8121з-632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи са оправомощени, включително полицейски органи от

секторите „Охранителна полиция“ в Районните управления при СДВР, след успешно положен изпит по ЗДвП и Кодекса за застраховането, да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, буква „а“ и 6 от ЗДвП, съдът приема, че обжалваната заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган.

Оспорената заповед е издадена в изискуемата писмена форма. В диспозитива ѝ изрично е посочено, че мярката се прилага спрямо водач, извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, с което е индивидуализирана приложимата хипотеза по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП. Поради това съдът намира довода на жалбоподателя за пълна липса на мотиви по см. на Тълкувателно решение № 4/2004 г. на ОСС на ВАС за неоснователен – заповедта формално съдържа фактическите обстоятелства, установени с АУАН, и позоваване на приложимата санкционна норма.

Относно съответствието на заповедта с материалния закон съдът намира следното: фактическият състав по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП, вр. чл. 175, ал. 3 и чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, изисква да се установи по безспорен начин, че към момента на констатиране на нарушението управляваното от жалбоподателя МПС действително не е било регистрирано по надлежния ред. В настоящия случай административният орган е приел, че регистрацията на автомобила е служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП – поради непрехвърляне на МПС в двумесечния срок от придобиването му – „считано от 15.04.2026 г.“. Нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП предвижда служебно прекратяване на регистрацията едва след изтичане на двумесечния срок от придобиването на превозното средство, в който собственикът не е изпълнил задължението си да го регистрира. При съобразяване на посочената в акта и заповедта начална дата – 15.04.2026 г. – двумесечният срок изтича на 15.06.2026 г., т.е. след датата на извършената проверка – 25.05.2026 г. Административният орган, който съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактическите основания за издаване на акта, не е представил доказателства (например справка от съответния регистър за датата на придобиване на превозното средство), от които да се изясни по недвусмислен начин точното съдържание на отбелязването „считано от 15.04.2026 г.“ и да се обори изложеното от жалбоподателя тълкуване. При това положение съдът приема, че не се установява по безспорен начин, че към датата на проверката – 25.05.2026 г. – двумесечният срок по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП е бил изтекъл и че регистрацията на управлявания от жалбоподателя автомобил е била валидно служебно прекратена на посоченото основание.

Ето защо съдът намира, че не е доказано осъществяването на нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1, съответно по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, което е абсолютна материалноправна предпоставка за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП. Липсата на доказана материалноправна предпоставка съставлява самостоятелно основание за отмяна на заповедта поради противоречие с материалния закон по см. на чл. 146, т. 4 от АПК, без да се налага произнасяне по останалите възражения на жалбоподателя, включително по съразмерността на мярката.

Предвид изложеното, обжалваната заповед е издадена от компетентен орган и в изискуемата форма, но в противоречие с материалния закон, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода от спора и своевременно заявената претенция, ответникът следва да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски в размер на 615,11 евро, от които 5,11 евро платена държавна такса по делото и 610 евро за платеното адвокатско възнаграждение, видно от представения по делото списък с разноски и договор за правна помощ и съдействие.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57 - ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Р. В., ЕГН [ЕГН], от [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2626368/25.05.2026 г., издадена от А. М. К. – инспектор към 09 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Г. Р. В., ЕГН [ЕГН], от [населено място], сумата от 615,11 (шестотин и петнадесет евро и 0,11 цента) евро, представляващи сторените по делото разноски.

Решението е окончателно.